

אוצרות

גליון שפועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

עלייה או ירידה?

רבינו אומר, שבימי בין המצרים מרגישים עובדי ה' ירידה במדרגתם הרוחנית.

עצם הידיעה הזאת – מופלאה ומלמדת על כך שהיי העובד את ה' מושפעים בכל זמן, מהמאורעות שאירעו לישראל לפני אלפי שנים.

אך יש להניח שרובינו איננו עובדי ה' גדולים כאלה שמרגישים ירידה בעבודה בימים אלה; אנו כנראה שייכים למרבית האנשים שיכול להיות שהם בעלייה והם חושבים כי הם בירידה, או לחשוב שהם בירידה והם בעצם בעלייה...

אנשים כערכנו חושבים תמיד במונחים של תוצאות מול השקעות. כלומר, אם נראה לנו שאנו לא רואים תוצאות בעבודת ה' – אנו מסיקים מכך שאנו בירידה; ואילו כשנראה לנו שאנו רואים תוצאות, כי אז אנו מחליטים שאנו בעלייה.

כאמור, לעתים קרובות, ההיפך הוא הנכון, כשאנו חושבים שאנו בירידה, מסתבר שאנו בעלייה, לפי הכלל שכלל שהארם קרוב יותר לה' – הוא מרגיש רחוק יותר; וכשאנו חושבים שאנו בעלייה, סביר להניח שאנו בירידה, לפי הכלל שכלל שהארם גאה בעצמו, כך הוא קטן יותר.

כך שאל לנו להחליט אף פעם אם אנו בעלייה או בירידה. מוטב יהיה אם נתמיד במאמצינו להתקרב לה' מבלי לעשות תמיד חשבונות של עליות וירידות.

לכך ישנה שעה של 'התבודדות', שבה ניתן לפרש שיה לפני ה' על כל המחשבות שלנו אודות מצבנו הרוחני. אך את האמת על מצבנו – יודע רק ה'.

העורך

מה אומרות לנו ה'קניות'?

"התבוננו נא" – זעק הספדן בקול מר – "בטרגדיה הנוראה שאירעה כאן! מי יגדל את היתומים הרכים?! מי יחנך אותם?! מי יפרנס אותם ומי ידאג להם? אוי, הם נותרו כספינה שטובעת בלב ים. נסו לרגע לחשוב על החיים שמצפים להם, על ההתמודדות הקשה שעומדת בפניהם" –

טיבו של ספדן, שהוא מעורר את שומעיו להתבונן במה שקרה; הוא מנסה לעורר את לב הנאספים שיקלטו את אשר אירע, לתאר כפי יכולתו את עומק השבר וגודל הצער.

מטרת ההספד מכוונת בראש ובראשונה להגדיל את כבודו של המת. לפעמים הספדן גם רוצה לעורר את רחמי השומעים על יקיריו שהותיר אחריו; ולפעמים דבריו מכוונים לעורר בתשובה מול יד ה' התובעת וקוראת לשיפור המעשים.

ככל שהספדן הצליח לחבר את השומעים למציאות שאירעה, כן נחשב הספדו קולע יותר למטרה.

אולם, מטרת הבכי על חורבן בית המקדש – הפוכה לגמרי; לא זו בלבד שאין הוא מכוון לחבר את המתאבל למציאות העגומה

שלנגד עיניו, אלא מטרתו 'לעורר' את עיניו מלהסתכל על אותו מציאות עצובה כפי שאנשים פשוטים מסתכלים על כך.

כמובן, אנו צריכים לרצות בכל לב שבית המקדש יבנה במהרה; אנו מוכרחים לבכות ולשוב בתשובה על עוונותינו הרבים שהגאולה מתעכבת בגללם ושם ה' ושם צדיקו מחולל בעולם – אך יחד עם זאת, הבכי שלנו על החורבן מכוון 'לקלקל' את צורת ההסתכלות הפשטנית שעל פיה אנו שופטים את החורבן ואת הגלות.

הכיצד?

"על ידי הבכי – הולך ומסתלק מאור עינים", אומר רבינו הקדוש

(ליקוטי מוה"י ח"ב סה). טבען של דמעות שהן מקלקלות את כוח הראייה.

לא לחינם השמש שוקעת במערב, ואת מפני ששם נמצאת השכינה שבוכה על צרות ישראל המפוזרים בגולה הבכי של השכינה הקדושה, אור השמש כמו נכבה ושוקע. בכייה זו היא שורשה של ההעלמה הרוחנית הנוראה ששוררת בעולם בעת הגלות. אור ה' שהיה אמור להאיר ולהראות לכל שהוא מנחם את העולם ובמה כדאי להשקיע וזממה כדאי להתרחק, אחר מי כדאי ללכת וממי מומלץ לברוח ולהשמר – אור זה נחשך ונעלם; שוב אין מבחינים בכלום. שוב אין מבחינים בחן וביופי של התורה והמצוות.

משל לאדם שמוטל בבור חשוך ומנסה לקלוט באמצעות משמוש מה שווה ערך ומה לא. הוא יכול לבחור בחפצים

מסוכנים שמצננצים לרגע – ולהשליך במקומם אבנים טובות ומרגליות שערקן לא יסולא בפז.

זהו החורבן הנורא מכל.

כל אחד מישראל היה אמור לחשוך ביופי האמיתי של נשמתו, לחמוד את הטוב האלוקי שבקרבו, להעריך ולייקר את היותו כה קרוב למלך מלכי המלכים. הוא היה אמור למאוס בכל יופי אחר וכל חשק אחר. מעצם טבעו כחלק אלוך ממעל הוא היה צריך להמשך אחר דברי הצדיקים שמגלים לו את היופי האמיתי שבו ולמאוס במסיתים שמנסים למכור לו כל מיני חן ויופי רגעיים שחולפים ומותירים אחריהם רק צלקות כואבות.

אך כאשר הכל כה חשוך, אפשר להפוך את הכל, לומר על היופי האמיתי שהוא מאוס, ועל המאוס שהוא יפה; על הרע שהוא טוב ועל הטוב שהוא רע.

מה אם כן ביכולתנו לעשות? לקונן ולבכות!

שהרי בקינות יש גם 'תיקון' (בהיפך אותיות) – הבכי עצמו שאמור לגרום לקלקול הראיה, יכול לשמש גם כוח מתקן של הראיה, ואת מכיוון שעיקר הבעיה של חוסר הראיה היא כאשר האדם סבור שהוא מטיב לראות בחושך...

תארז לעצמכם שהשרוי בבור חשוך, יודע שהוא לא מסוגל להבחין בכלום – כי אז לא היה מחליט ולא היה סומך על דמיונו; הוא היה עומד וצועק לנמצאים בחוץ שיאירו את עיניו ויעזרו לו לבחון כל דבר על פי המציאות האמיתית.

אך כאשר הוא סבור שהוא 'רואה' נכחה ואין הוא טועה כלל – הוא סוטה בכך את הגולל על יכולתו למצוא את הדברים הנכונים.

הקינות והבכיות לא נועדו אם כן לחבר אותנו אל המציאות הנראית לעין; הן לא מיועדות להעצים בנו את תחושות האבדן. להיפך, הן נועדו 'לעורר' את עינינו קצרות הרואי ולקלקל את המציאות החיצונית.

הקינות כמו זועקות אלינו: אל תסתכלו על גלות ארוכת השנים שנדמית כמי שאין לה סוף; אל תסתכלו על עצמכם כעל עם בוזו ושסוי. זכרו, הנכם בני מלכים. השתוקקו, התגעגעו, בקשו והתחננו; חיפשו היטב 'איכה' ואנה מסותר את עצמו אבינו אוהבנו; היכן הוא אור שיראה לנו עד כמה יקרם אנו גם עתה!

סיכומם של כל הקינות הוא: 'השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו בקדם'. רק כאשר הבכיות מובילות לסיכום כזה – היטבנו לבכות. רק בכי כזה נחשב לאלילות ראויה שבכותה נראה במהרה בנחמה.

(עפ"י ליקו"מ ח"ב סז וליקו"ה לולב ואתרוג א)

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	ליקוטי מוה"ר	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות	הדף הומי
אב	א	ה"א	ה"א	ה"ב	שבועות
ב	ב	ע"א	ק"ב	פג-פד	כ
ג	ג	ע"ב	ק"ג	פד-פז	כא
ד	ד	ע"ג	ק"ד	פז-פח	כב
ה	ה	ע"ד	ק"ה	פח-צ	כג
ו	ו	ע"ה	ק"ו	צא-צב	כד
ז	ז	ע"ו	ק"ז	צג-צד	כה
ח	ח	ע"ז	ק"ח	צד-צו	כו

אוצרות ברסלב

י"ל ע"י 'אוצרות ברסלב'

ת.ד. 50617 בית שמש
טל. במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066

לשמיעת שיעורים בשפות שונות 02-9950000

בארה"ב 1718-8552121

מוקד הישועות 1800-255-522

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסיות: 057-3100646
הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

החלק האישי שלנו בגאולה

בין השבחים שדוד המלך מרעיף על ראש הצדיק, אנו מוצאים: "יכלכל דבריו במשפט" (תהילים קיב). יהודי צריך לשפוט כל דבר שהוא עומד לדבר וכל מעשה שהוא רוצה לעשות – אם הוא טוב, יעשנו; ואם הוא רע, יימנע ממנו.

כשגלמה למשפט האישי של המעשים, צריך אדם להקדיש זמן רגוע בכל יום לחשבון נפש מקיף. באותה שעה ישפוט את עצמו על כל פרט מדרכי התנהגותו, ובכלל על אורח חייו, אם הם תואמים לרצון הבורא יתברך אם לאו.

ככל שהמשפט הזה יהיה ברור ונוקב יותר, כך חובתו בעולמו תתברר לו ביתר בהירות ויתעורר לבו ברשפי אש קודש לעבוד, לשפר ולתקן.

התלהבות זו תשרוף ותכלה את הרע הפרטי שלו, וגם תצטרף לאש המשפט של כלל ישראל – לבער את כל הרישעה עד ש"כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ" (מתוך תפילת הימים הנוראים).

בכך יתרום כל אחד מאיתנו באופן אישי את החלק שלו לקיום הייעוד הגדול לעתיד לבוא: "ציון במשפט תִּפְדָּה!"

ורק – "אחרי כן יקרא לך עיר הצדק קריה נאמנה". הרע הוא אש ששורפת ומכלה כל חלקה טובה, כפי שאנחנו מוצאים (קידושין פא): "נורא בי עמרם" ככינוי להסתת היצר. גם יצר העבודה זרה שגרם לחורבן מתואר בגמרא (סנהדרין סד) כאריה של אש. שנאת החינם שהחריבה את הבית השני, אף היא מכונה 'אש' – על שם הכעס, כלשון הכתוב "כי אש קדחה באפי" (דברים לב). אש התופת של החטאים האלה, היא ששרפה את בית המקדש.

אבל, כדרכו של הקדוש ברוך הוא אשר "ממכה עצמה מתקן רטייה" (סליחות בה"ב) – גם כיבויה של האש הזאת, היא על ידי האש, כמו שכתוב: "כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש וטהרו" (במדבר לא). האש המכבה את האש הרעה, היא אש משפט הצדק. כמו אש ששורפת בעקביות חסרת פשרות כל דבר דליק העומד בדרכה, ואף מטהרת ומזקקת זהב וכסף מסיגים – כך המשפט מברר ומכלה את הרע מן הטוב, כדבר שנאמר: "כי באש ה' נשפט" (ישעיהו ס).

כך יתקיים הפסוק: "כי אתה ה' כאש הצִּדְקָה וְכָאֵשׁ אַתָּה עֵתִיד לִבְנוֹתָהּ" (מתוך תפילת נחם).

"מי שמשתדל תמיד לקרב בני אדם לעבודת השם יתברך, צריך לשמר את עצמו שלא יתאווזו בו הקליפות והרע של אלו בני אדם... אשר היו רחוקים עד הנה, ויש קליפות רבות השוכנים סביבם, בבחינת (יחזקאל ה) 'זאת ירושלים שמתיה בתוך הגוים'..."

"עצה על זה – שיומין מלאכי לבו, שהוא בחינת התלהבות הלב... ואש המלאך הזה, נעשה מבחינת משפט... שאדם שופט את עצמו... שמכלכל דבריו במשפט... ואש הזה הוא שורף אותם".

(ליקוטי מוהר"ן ח"א נט)

כל מצווה וכל מידה טובה היא עוד אבן בבניין ירושלים. בכל זאת יש כאלה שקשורות במיוחד לחורבן ולגאולה. מהבולטות ביניהן היא תיקון או עיוות המשפט – ונבאר זאת:

משפט לא צודק גרם לחורבן, כמתואר במקומות רבים בנביאים. לעומת זאת – "ציון במשפט תפדה" (ישעיה א) הגאולה תהיה על ידי משפט הוגן. דבר זה מהווה חלק חשוב מהציפייה לגאולה, עד שקבעו לנו חכמינו לבקש שלוש פעמים בכל יום: "השייבה שופטינו כבראשונה" – ככתוב בנביא (שם): "ואשיבה שופטיך כבראשונה" –

על החסידים ועל גרי הצדק

הרוצחים: "הירגו גם אותי; יהודי אני!" סרבו הרשעים, התבוננו בתווי פניו הנוכריים וענו לו: "אינך יהודי" – למרות אסונו הגדול, לא שקע ר' דניאל בייאוש; הוא עסק בכל מרצו למען היהדות. בתקופת השואה הסתיר שק מלא זוגות תפילין, ולאחר סיום המלחמה פעל לשיקום חיי היהדות באומן.

בערוב ימיו עלה לארץ ישראל והשתכן במושב זקנים המאוחד בקטמון. לעתים קרובות היה מגיע לבית כנסת ברסלב יאור אברהם בשכונה.

יזכר לטוב הנגיד ר' שבתי טראוויצקי, יליד אומן שחי בארה"ב, שהיה תומך בו כספית.

ר' דניאל נפטר בירושלים, בתשעה באב שנת תשל"ט.

יכולים דיבורי האמונה של הצדיקים להגיע למרחוק, עד כדי כך שגויים מוצאים בספריהם דברים שהם היפך דתם.

החסיד המופלא רבי נחום שוסטר, חיבב מאוד את הגרים הללו, ואף עקר את מגוריו לכפר סיניצה, כדי להימצא במחיצתם. הוא היה מלמדם תורה ויהדות. כמו כן היה משיכים יחד עימם בחצות לילה ויוצא בחברתם אל היער – להתבודדות.

הגרים אהבוו מאוד, וכשנפטר ר' נחום לעולמו, התאבלו מאוד על מותו וקברוהו בכפר מגוריהם.

כשנודע על כך מאוחר יותר לר' יואל, בנו של ר' נחום, שהתגורר בחרקוב, רצה להעביר את קבר אביו קרוב אליו, אך כשהגיע לסיניצה עם אישורי ההעברה מטעם השלטונות, נעקרו הגרים במאה: "לא ניתן בשום אופן שיוציאו צדיק כזה מתוכנו!"

החסיד הגדול רבי שמשון ברסקי, קיים אף הוא בכל לבבו את ציווי התורה "ואהבתם את הגר"; הוא קרב אותם קירבה יתירה, ונהג ללמוד עמם בספרי רבינו הקדוש.

במכתביו לחסידיו ברסלב בפולין, אף התעניין במצבם הרוחני והגשמי של הגרים שבארצם – "ובפרט להודיעני משלום הגרים רבי דוד סאטאוויש, רבי יצחק גילרמאן ורבי אליעזר לאנגער. תפרוס בשלום הגרים הנ"ל לכל אחד ואחד. נכספתי לכתוב להם ביחוד איזה דיבורי אמת הנובעים מדעת אדמו"ר ז"ל".

מיקורי גרי הצדק שבקרוב חסידיו ברסלב באומן היה רבי דניאל זגרייסקי. בשנות השואה איבד את אשתו וילדיו; וכאשר התחנן בפני

מהתופעות המופלאות של תקופת ערב מלחמת העולם השנייה, הייתה התגיירותם של רבים מגויי הארץ, שהפכו ליהודים נאמנים וחסידים נלהבים.

היו אלו אנשים נכבדים, שנשטשו את מעמדם הרם, עיסוקיהם, משפחתם וחבריהם – כדי להסתפח אל נחלתו של העם הנבחר, הנרדף והנתון למשיחה בין האומות.

כפר אחד היה באזור אומן, בשם סיניצה. תושביו הנוכרים היו מלומדים ועשירים. כולם החליטו פה אחד לחבור לעם ישראל. אולם בבואם אל הרבנים, נדחתה בקשתם על הסף; הרבנים פחדו להיענות לבקשתם, מאימת השלטונות – – אך תושבי סיניצה לא אמרו ונאש; הם פנו אל חסידו ברסלב באומן והתחננו בפניהם שיסייעו להם להיכנס תחת כנפי השכינה. החסידים נחלצו בכל לב לעזרתם והצליחו לשכנע את רבה של אומן לגיירם, כשהם נוטלים על כתפיהם את כל האחריות לכך.

כשזכו גרי הצדק לבוא בברית – לא היה קץ לאושרם. הם הפכו לחסידי ברסלב בלב ובנפש. בראש השנה, מילאו שולחן שלם בקלויז' שבאומן.

לאחר עליית הקומוניסטים, מסרו נפשם על שמירת השבת, וחלקם אף שילמו על כך בחייהם.

כששאלו אותם החסידים, מה הביאם להתגייר, סיפרו: "מצאנו בספרי דתנו הקודמת, סתירות מרובות, והגענו למסקנה כי זוהי דת שקרית, ורק תורת משה – אמת היא".

היה זה פירוש מוחשי לדברי רבינו הקדוש בתורה יז שבליקוטי מוהר"ן ח"א חלק א, שכאשר האוויר "נח וך וצלול",

שמעת עצה טובה, רעיון מוסרי.
מה עכשיו?
התפלל שתזכה לקיים זאת!

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"ב כה)

הסוד בברוד

יבואו נשמות זקניו לידי תיקון.

לפני שנכנס רבי נתן לשערי בית-הכנסת, ביקש שיבשלו לו דבר מאכל. לאחר מכן הסתגר בבית-הכנסת שעות ארוכות. כשיצא משם, להטו פניו מהמתתלהבות, ודיבורים נשגבים נשמעו מפיו על כוחו הנורא של 'בעל השדה', הוא רבינו הקדוש, המתעסק בתיקון נשמות ישראל (כמובא בליקוטי מוהר"ן ח"א ס"ה).

לאחר מכן, נותר רבי נתן בברוד גם לתשעה-באב. כמנהגו מדי שנה, הסתגר לבדו מליל תשעה-באב עד למחרת בחצות היום, כשהוא בוכה ללא הפוגה על חורבן בית-מקדשנו ועל ההעלמה העצומה של צדיק האמת.

לאחר חצות היום, יצא מהחדר בו שהה, אל בית-המדרש, ישב במחיצת בני הנעורים ושוחח עמם על גדולתו של רבינו, ודרכו הקדושה והטהורה. שעות ארוכות נמשכו דבריו, ולמרות הצום, לא חשו השומעים כלל בזמן החולף. הם שתו בצמא את אמרי פיו, עד לסיום התענית. או אז, קמו נרגשים ממקומותיהם, ואמרו לו בבדיחות: "קלקלתם לנו את היג'..." – יען כי באותה שנה לא עשו כמנהגם בכל שנה לאחר חצות היום, לזרוק זה על זה אצטרובלים, אלא בילו שעות אלו בעולמות אחרים, מלאי כיסופים והשתוקקות הבורא.

מרוב חיבה, ליוו רבים מאנשי ברוד, זקנים ונערים, את העגלה בה נסע רבי נתן, מרחק של למעלה משישה קילומטרים מעירם עד הגבול.

כתוצאה מדבריו הקדושים, הוקמה בברוד חבורת 'הנעור בלילה', שחבריה החלו מקיימים בהתלהבות את עצת רבינו הקדוש של 'התבודדות' בלילה מוחץ לישוב.

שנים לאחר מכן, ביקר תלמידו של רבי נתן, רבי נחמן מטולטשין, בברוד. בבואו ללמברג הסמוכה לעסקו בהדפסת ספרי רבינו, מצא כי עדיין קיימת חבורה זו, ואנשיה דבקים בכל ליבם בעצת 'הנעור בלילה' – - -

והיה לאיש משכיל ונבון: "סע אל הכינוס הגדול המתקיים בוורשה. מי יודע, אולי תבחר למלך?"

עשה בן האצילים כעצת מטיבו ונסע אל האסיפה בעיר הברה. כיון שמלבד היותו נצר למשפחת אצילים, יצא שמעו לפניו כמשכיל ופיקח – נבחר בסופו של דבר למלך על הקיסרות הפולנית.

המלך הצעיר, לא שכח את מושיעו טוב הלב, ולאחר מינויו של הזמנת כבוד לר' העניך, אל ארמון המלוכה בוורשה.

כשעמד ר' העניך מול מי שהגיע לביתו כנער יתום ועזוב, ועתה התרומם מעמדו באחת והפך למלך אדיר – אחזה בו התרגשות עצומה. הביט בו המלך במבט מלא הכרת הטוב ואמר לו: "בקש ממני כל מה שתחפוץ – ואתן לך". תשובתו של ר' העניך הייתה: "רצוני לבנות בית כנסת".

המלך ניאות מיד למלא את בקשתו, והבטיח לספק את כל הוצאות בניית בית-הכנסת, מקופת הארמון. ואכן, תוך זמן קצר, עמד בית-הכנסת המפואר על תילו בעיר היהודית ברוד שבגליציה.

שנים ארוכות נותר בית-הכנסת שנשא את שמו של ר' העניך, בבניינו. בשנת ת"ר, נסע מורתו רבי נתן, שנמנה עם צאצאי ר' העניך – לברוד, והלך במיוחד לבקר בבית-כנסת זה.

סיבה נסתרת עמדה מאחורי ביקורו שם: אבות אבותיו למדו פעם בבית-מדרש זה, ומתוך להט ויכוחם ברתחה דאורייתא, הכו איש את רעהו בגמרותיהם – - -

רבינו הקדוש אמר בהזדמנות מסוימת לרבי נתן, שעל ידו

יהודי ישר וטוב לב היה ר' העניך. לפרנסתו, חקר פונדק מאחד מבני האצולה הפולניים, והקפיד לשלם לו את דמי החכירה במועדם. ראה הגוי שאדם הגון הוא, והותיר בידו את הפונדק במשך שנים ארוכות.

ביום בהיר, ארע אסון בביתו של האציל; אשתו שבקה חיים, כשהיא מותירה אחריה לאנחות את בנה הקטן. במשך הזמן, נשא האציל אשה אחרת, אך היא נהגה כלפי היתום הרך, בן בעלה, ברשעות, ולא נתקרה דעתה, עד שגירשה אותו מן הבית.

הילד הצעיר, שהורגל בחיי תפוקים, מצא עצמו פתאום מתגולל בחוצות כשאינו מעיז לשוב אל בית אביו, מאימת אמו החורגת.

מי שריחם עליו בסופו של דבר, היה היהודי ר' העניך; הוא אסף אותו אל ביתו, גידלו במסירות וסיפק לו את כל מחסורו, וכאשר נגר, אף דאג לו למשרה ראוייה למחייטו.

באחד הימים, התאכסן בפונדקו של ר' העניך, אחד מצדיקי הדור. הוא התבונן בהליכותיו האציליות של העלם, בן חסותו של בעל-הבית, ואמר לר' העניך: "השתדל להשגיח היטב על גידולו של נער זה". סתם ולא פרש.

כעבור מספר שנים, מת האציל, אביו של הנער. באותה עת, הוכרז בכל רחבי המדינה, על כינוס אצילים האמור להתקיים בוורשה הברה. מטרת האסיפה הייתה, בחירת מלך חדש לממלכה הפולנית.

כשמעו ר' העניך על כך, פנה אל עלם-טיפוחיו שכבר גדל,

השבוע לפני...

השבוע לפני 204 שנה

■ רבנו הקדוש מגלה 'מגילת סתרים'

ביום ההילולא של האריז"ל, ה' אב תקס"ו, יצא רבינו הקדוש למסע ממושך לעבר הערים מודוויבקה וטשערין. הצטרפו אליו מוהרנ"ת, רבי נפתלי, חתנו רבי יוסף ועוד שני חסידים חשובים מעיר טפליק.

הפמליה יוצאת מעיר לאדיון, ועד מהרה נתקלת בשיירה גדולה של קוואקים רוסיים העושים את דרכם לפניהם. משהבחין בהם רבינו, החל לגלות סודות נעלמים אודות ממלכת רוסיה ומה שיתרחש במדינה זו במשך השנים הבאות, עד ביאת המשיח.

רבינו ממושיך ומגלה לתלמידיו את כל אשר יעבור עם ישראל באחרית הימים וכל סדר ביאת הגואל, כשמוהרנ"ת וחברו רבי נפתלי יושבים ומאמינים להאמין באשר שומעות אוזניהם. ברתת ובזיע הם מצטופפים סביב רבינו במשך כשעתיים תמימות.

באותה שעה, ר' יוסף קה יושב לצידו של רבינו, ושני החסידים מטפליק עומדים על מדרגות העגלה – מנסים לקלוט ולהבין...

רבינו מסיים את דבריו, וממהר להזהיר את מוהרנ"ת ורבי נפתלי שלא יגלו את הדברים לאיש. את ר' יוסף קה ושני החסידים הנוספים הוא אינו מזהיר כלום, אך הוא מצייץ "שאתם לא תספרו; להם אדאג אני..."

ואכן, כאשר לאחר מכן ניסה מוהרנ"ת לדובב את רבי יוסף קה, הוא גילה לתדהמתו שהוא רק מילים ספורות בלבד – "א ביום מיט גילדערנע בלעטער" (=עם עלים של זהב)... שני החסידים מטפליק לא זכרו מאומה מכל אשר דובר בעגלה.

חלק מהדברים הנוראים הצליח מוהרנ"ת לתעד בקונטרס 'מגילת סתרים', אותם רשם בראשי תיבות וברמזים, כשהוא מזהיר נחרצות שלא להעתיקם, ומכל שכן שלא להדפיסם לעולם, זאת למרות שהדברים נכתבו בצורה שאינה מאפשרת פיענוח על ידי מי שלא קיבל בעל-פה את הנוסחה הסודית.

לאחר תקופה, כששב רבינו ממשעו, סיפרו לו מוהרנ"ת ורבי נפתלי, ששמחה גדולה עטפה אותם בעת ששמעו את סדר ביאת הגואל. רבינו ענה לעומתם, שאף הוא שמח שמחה גדולה לאחר גילוי הדברים.

פנה מוהרנ"ת אל רבינו ושאלו: "מתי יתקיימו הדברים?"

ענה רבינו ואמר: "כשבש ענין זה לתוך שיחה בזה העולם, מה שהיה גנוז בהדרי חדרים – זה בעצמו הוא דבר גדול מאוד!"

ומסיים מוהרנ"ת בהתלהבות: "אשרינו שזכינו לשמוע דברים גנויים כאלה אשר לא נשמעו מעולם!!!!"

לחידודא

חידה מס' 60

איזה צדיק כותב על רבינו "איתו כחמה, ודעת אלוקים השֵׁפֶל"?

הפתרון לחידה מספר 59

על איזה צדיק אמר רבינו שהיה רבי של אלפים ורבות עולמות?
- על סבו הבעל שם טוב הקדוש (חיי מוהר"ן, עבודת ה' תקנ"ג)

זכה בהגרלה לחידה מס' 58

נפתלי הערץ אורלנצ'יק, שבטי ישראל, ירושלים
בזכות קניה בסך 50 ₪, בחנות ספרים 'ברסלב'
רחוב מאה שערים 110 ירושלים

לתשובות – התקשרו למערכת הממוחשבת 'אוצרות ברסלב' 02-9950000.
לאחר בחירת השפה, תקשו 1-9-2-1 והשאירו הודעה.
בין הפותרים נכונה עדי שני שני בשעה 12 בלילה. תערוך תגולה על זכות קניה בסך 50 ₪

שאלה:

ידועה אימרתו של רבינו: "מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד" – האם 'תמיד' נאמר גם על ימי בין המצרים, ואם כן איך זה מתקיים?

תשובת הרב שמעון טייכנר:

רבים מזהים בטעות אבל וצער עם עצבות. ולא היא, שמחה היא ההיפך הגמור מעצבות, ולא ההיפך של צער ואבל.

אכן במאמרו של רבינו ב'ליקוטי מוהר"ן ח"ב כד, כתוב במפורש: "מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד ולהתגבר להרחיק העצבות והמרה שחורה בכל כוחו". הרי שעצבות היא ההיפך של שמחה, ולא ההיפך של אבל.

ונסביר: צער ושברון לב הוא הרגשה שבה אדם מובין את המצב הלא נעים שהוא נמצא בו וכסף ומתגעגע לצאת ממנו. לעומת זאת, עצבות היא השלמה עם המצב הגרוע, ייאוש וחוסר תקווה ורצון לצאת ממנו.

לאחר הרגשת צער ולב נשבר – באה שמחה; לאחר עצבות – הולכים לישון...

נכון, בשעת צער ולב נשבר לא מביעים שמחה, ועל זה נאמר במשנה ונפסק בשולחן ערוך: "משנכנס אב ממועטים בשמחה" – היינו בהבעת השמחה, כי אז עלינו להביע אבל וצער על חורבן בית-המקדש. אולם בלב אין עצבות; יש אפילו הרגשת שמחה שאנו זוכים להבין את גודל החורבן וזוכים להתאבל עליו.

מי לנו גדול כירמיהו הנביא, אשר מי כמוהו הרגיש את צער החורבן וכתב לנו את מגילת 'איכה' – המבטא בכל לשון צער ואבלות את חורבן בית המקדש; והרי בשעה שכתב את המגילה שרתה עליו רוח הקודש, כי על כן היא נקבעה בכתובים שנאמרו ברוח הקודש; והרי אין רוח הקודש שורה אלא מתוך שמחה.

נמצא שאין סתירה בין צער ואבל על החורבן, לשמחה.

לגופה של השאלה – "להיות בשמחה תמיד" – גם בימי בין המצרים! אלא שנאצור את השמחה הזאת בלב, את השמחה שאנו יהודים שעדיין מתאבל על חורבן ומקרבים את בנין בית-המקדש, אך לא נבטא אותה החוצה, בשירה ובריקודים או בבניית בנין של שמחה וכו'.

עם זאת, הבכי שלנו לא יהיה בכי של ייאוש אלא בכי של תקווה.

וכך מבאר מוהר"נת את דברי חז"ל: "אתם בכיתם בכייה של חינום" – בכי של ייאוש – "ואני אקבע לכם בכייה לדורות" – בכי של תקווה שמתקן את בכי היאוש.

"וְיָדִי זָהָב" (דברים א, א)

"הוכיחן על העגל שעשו בשביל רוב זהב שהיה להם" (רש"י)

תאוות הממון נחשבת כעבודה זרה, כי כשאדם חושב שהממון שלו, והוא שייתן לו שליטה, כוח ואמצעים, מה שגורם לו להשתדל בכל כוחו להרבות ממון יותר ויותר – מחשבה כזאת מוהוה פגם באמונה הקדושה ובהשקפה הטהורה.

שהרי "לי הכסף ולי הזהב נאום ה'" (היג' ב); ה' הוא זה שפותח את ידיו ומשביע לכל חי רצון.

לא בכדי היו נוהגים הגויים להטביע על כל מטבע את צלם העבודה זרה שלהם... עובדה היא, שרוב הזהב שהיה לעם ישראל במדבר, גרר אותם עד לעבודה זרה ממש.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א כג)

"וַיִּבְרַךְ אֶתְכֶם בְּאֶשֶׁר דָּבַר לְכֶם" (שם א,יא)

הקדוש ברוך הוא יודע מחשבות, אבל אנחנו צריכים לפנות אליו דווקא בדיבורים, כי רק באמצעות דיבורי התפילה שלנו אנו יכולים לקבל את השפע מהקדוש ברוך הוא.

כל מהותו של הדיבור היא לבטא ולהגדיר את מחשבת האדם, כך שדיבורי התפילה משמשים כעין 'כלי' להגדרת ולהכלת השפע שמשפיע לנו הבורא.

הקדוש ברוך הוא חפץ תמיד להטיב ולהשפיע, והוא מבקש מאיתנו רק שנכון 'כלים', היינו דיבורים של תפילה, כדי שנוכל לקבל בהם את השפע הזה ולהגדיר אותו לטובה ולברכה.

הוא שאמר הפסוק: "ויברך אתכם כאשר דבר לכם" – הברכה תלויה בדיבורים הקדושים שמשמשים ככלים לקבל אותה.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א לד)

בעת צרה, בשעת מצוקה.
גם בעת שמחה ובכל זמן

מוקד הישועות
1-800-255-522
24 שעות ביממה

להעברת בקשות לתפילה ולהדלקת נר
בקברו של רבי נחמן מברסלב באומן

לישועה וצלה, לרווח ופרנסה,
לרפואה, למקשה לילד, לנחת ושפחת חיים

החיים עם נאמנות
דוקדוקים

אומן ראש השנה

מאות נרשמו
במחירים אטרקטיביים
מה איתך?

ההרשמה בעיצומה

ירושלים: ח' בית ישראל 38 בני ברק: רח' רבי עקיבא 62
02-5410100 (ארצי)

המפיעים

זמנת עולם בהפצת האוצרות			
<p>ירושלים</p> <p>הר"ר משה דוב ריכטר הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>ירושלים</p> <p>הר"ר שלמה גאסדינר הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>בית שמש</p> <p>הר"ר משה יצחק כהן הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>בית שמש</p> <p>הר"ר יהודה פיליפ הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוסיו הבת שתיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>
<p>ירושלים</p> <p>הר"ר מאיר יחסיף רוסנברג הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבת שתיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>בית שמש</p> <p>הר"ר יחיאל יצחק טורף הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבת שתיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>מורעין עילית</p> <p>הר"ר אברהם יש. גרונדמן הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>בית שמש</p> <p>הר"ר יחסיף חסידוף הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הבר-מצוה של בנו אברהם נ"י</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>
<p>ירושלים</p> <p>הר"ר שלמה יצחק בורשטיין הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 1000 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבת שתיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>לונדון</p> <p>הר"ר שמעון הירש הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 1000 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת הולדת הבן שיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>ירושלים</p> <p>הר"ר משה גוטליב הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוסיו הבן יחזקאל שרגא הי"ד</p> <p>ומחותנו הר"ר נתן אב פראנק הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 500 גליונות</p> <p>לכבוד שמחת אירוסיו הבת שתיחי'</p> <p>זכות ההפצה וזיכוי הרבים יעמדו לו לראות רוב נחת דקדושה</p>	<p>ירושלים - בית שמש - לונדון</p> <p>הר"ר נחמן קלצקי הי"ד והר"ר יצחק אנשין הי"ד והר"ר משה דוב רוסנברג הי"ד והר"ר נחמן רוסנברג הי"ד והרב נחמן בריינס הי"ד והר"ר משה גולשבסקי הי"ד והר"ר שמואל רוסנברג הי"ד והר"ר עמרם יוסף רוסנברג הי"ד והר"ר נתן רוסנברג הי"ד והר"ר שמואל מאיר חשין הי"ד</p> <p>תרם והפיץ 2500 גליונות</p> <p>לע"נ אביהם וחותרם הר"ר ח' ר' אלעזר מרדכי ב"ר דוד רוסנברג זצ"ל נלב"ע ד'א' תשל"ט תנצב"ה.</p>